hoibus qd ex suares desp. 26 sect. 5a nō 16. Tum concedat apparet satis absurdum. Deinde poet idem petrus producere seipsum qa petrus est unum individuum hois, go si petrus pot producere quencunque hoim, poet se ipsum producere.

3o sic arguo si lucerna A. eodem applicaretur eidem aeri in eod instanti et loco, in quo applicata fuit lucerna B, posset producere lumen C, quod produxit lucerna B, quae prius fuit applicata. sequeretur posse eund effum sit. et tot deinceps produci a pluribus causis totalibus, nam i. partiales naturales et go ad nutum: sed hoc non admittunt, nec etiam adversarij: go nec illud. Pbo sequelam. ponentes supponuntur illae duae lucernae A. et B. penetratae eod instanti tum quaelibet potest producere lumen C: ex suppositione: go sic illud producent per concursus sibi debitos, qa Dnj sic supponunt adversarij debet concursum cuilibet illarum in illo loco et tempore posito ad illud lumen. Tum producendum: go ambae ut cae principales, qd nec divinitus autores concedunt, simul producent sit eund no effum.

Colliges hinc 1o verum esse, qd agentia eiusdem spei habeant aequalem virtutem activam, agere posse unum producere tot effus, quot producere valet aliud, non tamen eosd no aliquo tot sicut eiusd spei, sed eiusd identitatis. Exemplum sit in illius petri et pauli, qui licet sint eiusd spei non possunt producere eosd no aliquos.

Colliges 2o nostram doctrinam intelligi et loquendo de agentibus, quorum unum sit aequivocum alterum univocum (videtur exceptiones). v.g. calor A. productus ab igne C. non potest produci a sole, licet non alterius disit continere eminenter ignem C. quatenus pot producere calores alios eiusd spei cum productis ab igne C, quaa lucere alios alterius.

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Colliges 3.º quodlibet determinatum non causam hic certam effectuum seriem a Deo ut ab habere non desinatam x.a unius cuiusque [illegible] exigentiam. Cum enim nulla causa 2.a et creabilis sit completa sine praeparatione concursus divini, et eo ipso quod Deus suum praeparet concursum cum non possit non esse determinatus, determinet concursum causae 2.ae quae ipsis convenerit a [illegible] speciei cum concursu a Deo praeparato, neque debet Deum determinare causam 2.am quoad individuum; et cum causa 2.a non sit indeterminata postulet natura istam determinationem, natura ipsam Deus facit, quamvis liberi.

Opposita sententia est Suarij in Meth. disp. 26. sect. 5.a [illegible] aliorum quae sita. Asserentis potentiam causam A. si applicaretur eodem tempore, et loco, non quo fuit applicata causa B. producere effectum C. quemcum produxit causa B. Probatur 1.º si quodlibet causa haberet determinatum effectuum seriem [illegible] intra suam sphaeram et sub suo obiecto, esset [illegible] respiceret [illegible] transcendentalis; et contingenter [illegible]: si 1.um quod nec divinitus ab alia causa in 1.º nec a Deo aliqua eorum produci posset. Si 2.um quod a quolibet natura omnes produci possunt. Respondendo 1.um asserendo quodlibet causam in actu 1.º s. ut cum Dei concursu praeparato ad suos effectus respicere illos per se transcendentaliter non productos, et productibiles, quod non tollit quominus a Deo solo et a causa 2.a deviata possint produci aliquam causa 2.a non respiciuntur per potentiam naturalem, ut obedientialem. Si enim effectus per transcendentalem respiciuntur a quolibet determinata causa sunt [illegible] graduus aequi infiniti syncathegorematice. nec est inconveniens quod eiusmodi infinita multiplicentur in finitis intra eandem speciem per multitudinem causarum ut notabit idem Suarez n.º 17. Nec [illegible] potentia ad [illegible] infinitos effectus arguere infinitatem in causa, quia est ad effectus eiusdem speciei, et virtus sufficiens ad unum sufficit ad omnes.

D.° c.ª 2.ª libere a Deo determinat ad individuum: q.° in se ē indifferens ad quodlibet producendum. D. distinguendo cons. sequens. C.ª 2.ª ē indifferens ad producendum quodlibet individuum ex his, q. sub suo ordine c. inter illos seriem continent, ex oibus ab alijs cijs eiusd. spēi produci possent: nego, ad res n. ē indeterminate compositus, si spectet. illius pōa natis.

3.° arg.° Theologico arguit Scotus: si Adamus n. peccaret adhuc in rerum nā eidem praedestinati q. nunc producunt producerent: atq. tum producerent ab alijs parentibus, et cijs totalibus diversis ab illis, a q. nunc producunt: q.° eidem effectus sm. sequentiali produci possent a diversis cijs totalibus. Prob. minor nunc multi praedestinati producunt a reprobis: sed tunc si Adamus n. peccasset n. darentur reprobi: q.° praedestinati n. ab illis, sed ab alijs diversis, c. praedestinatis et producerent.

D. c. concedendo maiorem c. negando minorem c. ad illius probāem neg. consequentiam q.ª si Adamus n. peccasset adhuc bn. possent praedestinati generari ab eisd. parentibus, q. in eo ordine n. essent reprobi, sed praedestinati, ut ipsorum filij. D. 2.° valde probabile ēē, qd. si Adamus n. peccasset, daretur alius ordo praedestinatorum diversus ab illo q. nunc datur: c. tamen posset Dn. x.ª ordinem sue providentiae decernere, ut adhuc praedestinati continerentur intra sphaeram alicuius causae, cum qq. sub conditione si Adamus n. peccasset illas producere et unde n. sequeretur: c. eidem effectus absolute produci posset a diversis c. totalibus cijs natis.

Q.° 4.°

De cā efficiente.

Caput 1.

Qd sit ca efficiens et quomodo dividatur.

Qa 1a qd sit ca efficiens. Dico 1o causam efficientem describi ab Arist. 5o Meth. c. 2o. Efficiens est id, unde primum principium est motus, aut quietis. Haec tamen descriptio ex eo reijcitur, quod soli causae 1ae scilicet Deo competere videatur, et huic non nisi per motum agenti. Dico 2o ex Suario disp. 18 sect. 1a no 1o, efficiens est principium per se extrinsecum, a quo 1o procedit actio. Haec definitio defendi potest. sed ex eo minus placet, quia minus clare excludit ab hac definitione causam finalem, a qua 1o procedit actio intentionaliter, quam ab efficiente realiter.

Dico 3o ex Fonseca disp. 9 physicorum § 2o. Causa efficiens est principium per se influens esse in aliud realiter sine mutatione sui ex propria ratione influxus. Particula (realiter) excludit causam finalem, et exemplarem, quae licet influant per influxum realem, nempe per entitatem actionis, non dicuntur influere realiter, sed intensionaliter siquidem non illa actio ab illis procedit. Per aliam partem (sine mutatione sui) excluduntur causa materialis et formalis, quae influunt cum intrinseca unione causalitatem suarum, ergo non cum mutatione sui. Quod vero additur (ex propria ratione influxus) indicat causas efficientes immanentes apparentes non recipere aliquid esse ex propria ratione influendi sed ex ratione recipiendi. Actio non manens, a qua causa manens denominatur, et recipitur actionem ex eo quod recipit actionem. Sin. idem factum diceret esset quod faciens compositum ex actione et passione, et non poneretur in praedicamento actionis.

Qa 2a quomodo dividatur efficiens. Dico multa

Ets [?] nobis dividi causam efficientem, ut videre est apud Suarium disp. 17 sect. 2a Fonsecam 5o Meth. c. 2o q. 5a Toletum 2o physicorum 3o.

q. 7ª Dubium eod. lib. tractatu 4º de cā efficiente. 1º divi-
ditr cā efficiens in cām efficientem per se et in cām efficientem per accidens. Illa
ē, a qua effus per se pendet in ēntum talis, ut statuarius ē cā per se statuae.
ista ē a qua per n̄ pendet effus, sed q̄ ei per se adjacet vel accidenta-
liter cōjungitur ut musicam statuarij in eius statua; sed de cā per accidens q̄
in desōē n̄ cōprehenditur, n̄ ē cur aliqd dicamus.

2º. dividitr cā efficiens per se in cām physicam
et moralem: illa influit realitr in effum, ut ignis in ignem quem producit.
ista moralitr, ita tn̄ ut illi effus imputetr ac si realitr ac physice ad illu con-
curreret: cā huiusmodi sunt praecipientes, consulentes, et n̄ impedientes cum
possunt et tenentur.

Unde patet hasce cās in genere physico ēē cās
per accidens cum ab illis n̄ egrediatur effus; in genere tn̄ morali ēē cās per se,
ad qd sufficit qd illis effus imputetur ac si physice et per se influerent.

3º. dividitr in cām adaequatam et inadaequa-
tam. Cā adaequata efficiens in actu 1º (sicu. loquimur) ē q̄ influit et
cui tribuitur hunc possunt, oēs effus ipsius formalitates tribuit. Unde Deus
cum spē intelligibili de Petro v.g. ē cā inadaequata cognitiōis de Petro, qa cognitio
secundum formalitatem vitalitatis tribuitr Deo. secundum formalitatem repraesentatiōis Petri
tribuitur spēi intelligibili. Et hinc ē qd Deus nequeat dici cā peccati cum
tn̄ ad actum peccaminosum concurrat, qa. satis n̄ concurrit ad illum sub illa
formalitatem, sub qua ille actus ē contra legem divinam atque peccaminosus
nam secundum hanc formalitatem procedit iste actus tm̄ a libero arbitrio quod
sol agit contra legem qua sol lege tenebatur Deus vero nulla obligatur
lege atque numquam contra legem agit. Cā vero inadaequata ē illa, cui
tribui non possunt oēs formalitates effus, talis ē Deus in cognitiōe, q̄ sol
secundum vitalitatem illi tribuitur.

4.º Dividitur in causam principalem et instrumentalem. Causa principalis est illa, quae per propriam virtutem vel dispositionem nobilem cum effectu influit in actionem per quam talis effectus producitur. Ita Suarez disp. decima 7.a sect. 2.a numero decimo 8.º Et Rubius 2.º physicorum tract. 4. de causa efficiente numero vigesimo 4.º Observa quod haec definitio convenit omni et soli causae efficienti principali, ergo est optima. Unde colliges non agere esse rationem causae principalis, quod illi proprie et simpliciter actio tribuatur, quia anima est causa principalis nostrarum actionum, et tamen non illi sed supposito tribuuntur: item Deus est causa principalis quarumcumque actionum, et tamen illi non tribuitur actio, non enim dicitur Deus ambulare cum Petro ambulante.

Causa vero instrumentalis est illa quae influit in effectum per virtutem inferioris rationis, seu perfectionis. Ita Suarez ius citatus. Unde fit ipsam entitatem instrumenti esse imperfectiorem ipso effectu, requiri ut illum attingat, indigere concursu causae principalis elevantis illud ad talem actionem et hinc oritur quod instrumentum dicatur influere in virtute causae principalis: non quod non influat aliquid per esse rationem sibi communicatum; sed quod hoc esse sit imperfectius et improportionatum ad effectum sine concursu causae principalis.

Colliges 2.º non esse de ratione instrumenti quod illi effectus non tribuatur, tribuitur enim proprie effectus baptizandi et consecrandi sacerdoti, qui tamen est solum causa instrumentalis sacramentorum. Alia divisio est, qua causa dividitur in primam et 2.am, in totalem et partialem: in univocam et aequivocam passim in physicis et logica explicantur et videri possunt apud Suarium disp. 17. sect. 1.a Rubium 2.º physicorum tract. 4. de causa efficiente numero vigesimo 3. usque ad 25.

Caput 2.

An omnis causa efficiens sit potentia et consequenter relatum transcendens ad suos effectus.

Quaeritur unica an omnis causa efficiens in actu 1.o sit relatum transcendens ad suos effectus? Respondetur excitatur quaestio de causa in actu 2.o, quae tum iam non sumitur ut potentia productiva, sed ut producens, et quia ex his quae dicemus de causa in actu 1.o planum fiet quid sit dicendum de causa in actu 2.o. Dicitur igitur affirmative cum Furtado disp. 8 physicorum sect. 2.a numero decimo 7.o. Probatur quia omne id quod secundum suum esse ordinatur ad aliquid tanquam ad suos actus est potentia et relatum transcendens ad illud: sed omnis causa efficiens (quod similiter intellige de aliis) in actu 1.o ita se habet: ergo intentum. Probatur minor quia causa efficiens in actu 1.o nihil aliud est quam virtus seu capacitas ad producendos aliquos effectus: sed omnis virtus ordinatur ad aliquid quatenus talis est: ergo omnis causa efficiens in actu 1.o ordinatur ad suos effectus producibiles tanquam potentia et relatum transcendens ad illos. Confirmatur quia illae potentiae vitales sunt relata transcendentia ad suos actus, et sunt causae efficientes illorum: ergo similiter de aliis.

2.o omne quod ita respicit aliquem terminum ut secundum suum esse pendeat a possibilitate illius (saltem late loquendo, scilicet a posteriori, vel concomitante), est relatum transcendens ad illud: sed ita se habet causa efficiens in actu 1.o ad suos effectus, cum quaelibet alia causa ad suos: ergo intentum. Maior traditur a Furtado disp. 8 physicorum sect. 2.a numero 208. et disp. 15 metaphysicae sect. 8 numero 72, et sect. 10. numero 97. Probatur minor quia si per impossibile nullus effectus esset possibilis nulla causa efficiens in actu 1.o esset possibilis: ergo haec pendet a possibilitate effectus. Probatur antecedens quia causa efficiens in actu 1.o est virtus et capacitas quae datur in aliqua re ad producendos effectus: ergo si talis effectus est impossibilis, impossibilis etiam est talis causa. At esset impossibilis

ttus, si impossibilis foret actus intelligendi ut patent omnes.

Dico 3.° illa ad quod in sui cognitione pendet ab aliquo ordinem ad quod necessario debet explicari, ut recte cognoscatur, est relatum transcendens, et praedicamentale: sed ita in actu 1.° non potest cognosci recte sine ordine ad effectum: ergo est relatum et transcendens et praedicamentale; atque non est praedicamentale, ergo est transcendens. Probo minorem quia relatum praedicamentale est sit res cum suo termino, quatenus tuis: atque ea existens in actu 1.° est prior natura quam sit illius effectus: ergo non est relatum praedicamentale ad illum: ergo est relatum transcendentale.

Colliges hinc 1.° habitum angelicum ... suarum proprietatum, quas producere potest esse relatum non praedicamentale, cum sit aliquid absolutum, sed transcendentale, quatenus sumitur ut potens producere tales proprietates, et ut illarum causa in actu 1.°

Colliges 2.° calorem materialiter sumptum ut accidens est, esse ... transcendentalem ad subiectum tantum, at si sumatur quatenus productivus est alterius, esse relatum et transcendens ad illum; ... et sic est potentia pertinens ad 2.am qualitatis speciem, et primario datus ... ad operandum; unde quando recentiores Metaphysici oppositum docent, intelligendi sunt de calore accepto praecise per ordinem ad subiectum tantum, non vero cum ordine ad effectum.

Colliges 3.° causam in actu 1.°, seu potentiam causandi dicere suum ... transcendentem quasi in actu signato ad effectum in communi, et in actu exercito ad omnes effectus singulares, et divisim sumptos in esse possibili; et cognoscitivam etiam in actu

cum effũ in ordine possibili ĩe logicam, & n̄ physicam, q̃ distingu-
itur ac prin^s optime fiet q̃ in actu 1°: ãe rã transcendens, effe-
ctus ad effũs in ãe possibili, q^d intendimus; nec ergo ista ãa
ipsam respicit, eo q^d respiciat terminum illam respicientem, alioq
omne relatum et prædicamentale se ipsum respiceret, cum ãe respiciat
terminum, q^d respicit.

Oppones 1°. q̃ in actu 1°. ẽ prior sit
q̃m effũs: q°. n̄ pẽt ab illo pendere: q°. nec ẽe relatum tran-
scendens ad illum. R. concesso ante, distinguendo consequens, transcendens
n̄ pẽe ab illo pendere tamq̃m a sua cã, & a priori, nec tamq̃
secundariẽ concomitante: pẽe tn̄ pendere ab illo effũ, ut a ??
posteriori, cum q̃a hẽt necessariam conexionem, q^d sufficit, ut sit
relatum transcendens ad illum.

Oppones 2. q̃ in actu 1°. ẽ rela-
tum s^m dici ad effũm: q°. n̄ ẽ relatum transcendens effe-
ctus; q^a relatum s^m dici ẽ illud, q^d cum sit aliqd abso-
lutum, explicatur per ordinem ad aliqd ab ipso dependens: sic ita se
hẽt q̃ in actu 1°. rã effũs: q°. ẽ relatum s^m dici. R.
negando ans, & ad probationem illius negatur maior, relatum n̄ s^m
dici ẽ illud q^d ita ẽ absolutum, ut nullo m° nec a priori,
nec a concomitante, nec a posteriori dependeat a possibilitate sui
termini, ac prin^s erit possibile licet terminus possibilis n̄ foret.

Oppones 3°. pẽa q^a pẽa ẽ n̄ ẽ rela-
tum transcendens ad suos effũs: q°. nec q̃ in actu 1°; q^a q^dam
pẽa ẽ, erit relatum transcendens ad suos effũs. Pbr ans q^a pẽa
generativa, & spirativa ẽ u^a pẽa: & tn̄ n̄ ẽ relativa transcendens

: g.o pōā qu pōā n̄ ē relatum transcendens. Minor traditur à Divino Th. in 1.o destinc. 7.a q.e 1.a art. 2 in corpore. Confirmatur q.a pōā creativa, et omnipotentia Dei ē a.a pōā, et tn̄ n̄ ē relativa ut fit ex cōi Theologorum apud Vasquium tomo 1.o in 1.am pām dispp. 104 cap. 6.o : g.o pōā qu pōā n̄ ē relativa.

Rs destinguendo aīs ' concedendo de pōā q sit ap̄ē rei indistincta a seu tiō : negando vi de pōā ap̄ē rei a seu tiō descriminata. Ad probām antis destingo maiorem concedendo pōām generativam et spirativam Dei ēē a.as pōās, atin distinctas a seu tiō fōali, n̄ destinguitur n. ap̄ē reali tlus divines ab esseā divina, q ē tiis fōalis in Filio : nec vero divina ab ead esseā, q ē tiis fōalis in Spiritu Santo : negando a.i ēē pōās distinctas. Dein concedo minorem. Et destingo consequens proportionate ad destinctiōē qu aīs destinctum fuit.

Ad confirmāem negatur minor ē n. divina pōā creativa relatum transcendens ad creaturas possibiles: nec ē in convenienti concedere divinam omnipotentiam pendere a creaturis possibilibus tanqum ab aliq̄ posteriori, si n. Qlibet cā in actu 1.o pendet a suo effu in ēē possibili. Vn̄ si creaturæ n̄ sufficient possibiles, n̄ ēē possibilis omnipotentia Dei, et consequenter nec Dn̄, cum nequeat ēē Dn̄, qn sit omnipotens. Nec hæc dependencia arguit imperfectiōem in Deo, im.o indicat virtutem 1.am ad producendos effūs possibiles. Ita gravissimi Theologi secundam

Caput 3.

Qd sit causalitas cōē efficientis

Q.a 1.a An causalitas efficientis debeat esse aliqua entitas distincta a causa et ab effectu distinctione sat modali? Affirmat Molina 1.a p. q. 25. art. 1. disp. 2. etiam 3. Suarez disp. 18 sect. 10. n. 5. - Conimbricenses 2. physicorum 7. n. 7. art. 2. probant quia si causalitas non esset distincta causa non daretur res, quae essent nata causa quae actu causaret: id debet ut potest in Deo qui ab aeterno (ut fides docet) nihil causavit, et in solem non semper est in actuali causarum productione: ergo distinguitur a sua causalitas.

Quod vero distinguatur ab effectu sic probatur effectus immediate potest manere quin maneat causalitas: ergo illa debet distincta esse ab re probatur quia calor ab igne productus permanet extincto igne Ubi; si causalitas quae iam fuit productus talis calor post eius igne quia est effectus dependentia ab illo: ergo et periit: ergo effectus apparet esse sine illa: ergo ab illa distinguitur.

Argues 1.o relatio est idem cum fundamento quia non illud denominat, nisi positis datis terminis: ergo etiam causalitas poterit esse idem cum principio seu causa, quia non illud denominare causam, nisi positis datis effectus. Respondeo negando consequentiam et maior ratio est quia causalitas est efficientis est facta productio ab primum est necessario tribuit existentiam effectui, a quo prius nunquam potest esse in Deo Ubi, quia Deus aliquid actu produceret: at relatio non est quia ductiva alterius relationis et termini ad quem refertur, non potest dari in fundamento, quia debet actu altera relatio et est denominare fundamentum relatum, quia haec denominatio requirit aliam relationem a qua et nomen desumitur, ut latius dicetur tract. 5. de praedicamento relationis.

Argues 2.o causalitas est minus perfecta: ergo

identificari cum cā: ergo non distinguitur ab illa. Respondeo negando ass.

Et non ista mere purus, quia est causalitas cāe efficientis, in Deo quae
e cā efficiens, est æternus vel temporalis: non æternus quia si ab æterno
est in Deo, ab æterno Deus causaret: nec etiam non causalitas externa
quia tribuat externam effectum; deinde est ille mere divinus, non disti-
nguaretur a Deo: quia id quod est æternum et cum Deo identificatur di-
vinum & increatum: sed ille mere ita se haberet: ergo internum
non est et temporalis, quia si temporalis, de novo adveniret Deo: ergo Deus
[illegible] fuit mutaretur: deinde est aliquid a Deo distinctum quia
Deus una illo in æternitate gauderet externus: ergo causalitas effici-
entis non est mere purus indistinctus cāe.

Quæstio 2a. Utrum causalitas efficientis sit

distinguenda in actione. Respondeo aff. ita [struck] citati quadam Dubi-
um 2. physicorum tract. 4. de cā efficiente nō 7. Salom. 1a. 2æ.
tract. 1. disp. 3. sect. 2. nō 18. ex quibus quod sit actionem [illegible]
identificatam cum effectu; quia per quam effectus a sua cā dependet ita Vas-
quez 1a. parte disp. 173. nō 1o. Hurtado disp. 8. physicorum sect.
2a. nō 22. Probatur 1o. quia causalitas est illa quia fiat deno-
minat cām in actu 2., et quia mediante cā attingit effectum: sed
atqui hoc est actio rē efficientis: ergo est illius causalitas: 2a. quia
probatur 1o. quia causalitas est dependentia: sed actio est causalitas: ergo
est dependentia: atque dependentia identificatur cum rē dependente:
ergo et actio cum effectu, quia est dependens cāe. 2o. quia efficiens
dum causat non subit mutationem, ut patet in Deo: ergo non recipit ipsa
causalitatem: ergo haec recipitur in effectu: ergo effectum dependentem de-
nominabit

Insurges 1º si actio eet causalitas agentis n̄ poie ee agentis effus, atq̄ n̄ ē effus agentis: g.º n̄ ē illius causalitas. Maior pbr̄ q.ª effus producitr̄ p causalitatem: g.º si actio ē causalitas, n̄ posset ee effus aliōqn se ipsam produceret. pbr̄ minor q.ª qlibet res ē effus illius, a q accipit ee: sed actio accipit ee ab efficiente: g.º ē effus illius. R̄ distinguendo maiorem ɔcedendo de effu ut qd. negando de effu ut q: cum ñ distingo minorem et ad

\+ ans maioris illius pbatiois effum ut qd produci p causalitatem, effum u.º ut q ee ipsam causalitatem, et productioem, qa n̄ opz intelligere alia productioe, qua producatr, aliōq procederemus in infinitum tot distinctioe

ro distinguenda sunt cetera pbtiois

Insurges 2º actioe transeunte agens de accipit nominatr ca: g.º n̄ agit istam denominaoem abactioe, aliōq darretr denominao sine fra, g.º nec deminitus fieri pot. R̄ 1.º distinguendo ans. denominatr ca i. q eet actu nego ans: denominatr ca q causavit actu ɔcedo ans. R̄ 2.º denominatr ca fiat a causalitate neg.º ans: formalissime acceptae ɔcedo ans.

Q.º 5.ª

De ɔditioibs requisitis a ca efficiente.

Caput. 1.

Qd essentia sit ɔdio logica, ut ca efficiens operetur

Qa 1.ª qtuplex sit ɔdio? R̄ ɔdicoem in genere loquendo ee duplicem alteram physicam alteram logicam. Illa ē, q realiter deminitus [illegible] fieri pot. ista, q nec deminitus [illegible] implicat. Illarum qlibet ē [illegible] ɔdio n. physica ē a ans ut ɔtactus physicus antecedit actioem agentis; ɔcomitans ut ubia [illegible] cum agenione accedente subsistentia [illegible]

ipsum. 3. denique est sequens, et aposteriori, ut figura situalis in quantitatis absolute spectatae. Habetur ex his posse devinitus suppleri, quia potest agens agere sine concursu physico: potest natura generari sine propria et naturali subsistentia: potest denique quantitas poni cum puncto sine aliqua figura situali.

Unitio logica est etiam triplici subsidentia. 1. est anterior, ut cognitio obiecti ad actum voluntatis cum probabili apprehendere. 2. est concomitans, ut subsistentia aliqua cum natura. 3. denique sequens et aposteriori, ut tres in actibus; quia actus voluntatis sine apprehensione probabili dari negatur, nec etiam devinitus sine propria cognitione: natura negatur dari sine aliqua subsistentia propria et aliena. actio dari non potest sine termino.

Quaestio 2a. Utrum existentia sit unitio logica in esse efficiente ad apprehendendum. Dico affirmative. ita Suarestro 1o. in 3. partem disp. 31. sect. 8 et tomo 2. disp. 8 sect. 2. § hoc est. Et § dico quarto. Et in Metha. disp. 14 sect. 3a nro 3. et disp. 18 sect. 7. nro 2. Et disp. 26 sect. 2 nro 18. Et disp. 31 sect. 1a nro 17 et 18. Vasquez tomo 2. in 3 partem disp. 57 nro 3. et disp. 132 cap. 4. nro 42 et 50. Et 1a 2ae disp. 14 cap. 1o. nro 16. Felix lib. 2. tract. 9. cap. 4. nro 4. et 8. Salas 1a 2ae tomo 1o. tract. 1o. disp. 5. sect. 1a ad 3um. Mazius 2. physicorum 3. sect. 7a quaestio 8. § mihi autem. Hurtadius lib. 7o. physicorum 2a q. 4a nro 29. Albertinus 2o. principio 5to, corollario 1o. q. 1. dubio 1o. § ad argumentum.

d. q. 1a Theologia ex 2o principio pbo no 3o. et
Fasolo disp. 8 phicum secto 3a. et recentiores communiter

Hoc tamen resoluto intelligibus nec exis-
tia sit distincta ab essentia ut sit principium cognoscendi, ut
existimat Aegidius lib. 1o. de fide q. 6a art. 4. §3. no
17. sive non ut docet Suarez in Meth. disp. 10 sect. no 2.
in cuius opinione existentiam appellandam esse conditionem [illegible]
non rei ab essentia, patet ex disp. 31 sect. 10 no 12.

rationibus Rogabis igitur pbr 1o. quia per ter eff-
fis creatae requirit causam in actu: ergo existentia in actu est conditio requi-
sita in causa efficiente. 2o. quia aliquis effectus pendeat per realem
dependentiam ab aliquo realiter non existente: sed hoc implicat: ergo
etc. 3o. quia existentia obiectiva est conditio logica confirma-
tis: ergo existentia realis actualis erit conditio logica causae efficientis
4o. existentia actualis est conditio logica causae materialis et formalis: ergo et
erit conditio logica efficientis, cum efficiens sit per influxum realiter
esse cognoscendum, et ideo causa per realem influxum.

5o. impossibile est quod existat aliquis minus
sive ei, penius est minus (sive sit intrinsecus sive extrinsecus):
sed actio est minus agentis seu efficientis, et formalis dependentiae
in re, et effectus ab illo dependet: ergo nequit dari, quin agens existat.
ergo existentia in agente est conditio logica eius. 6o. non minus pendet
actio a principio, quam ab actio, cum ab utroque pendeat in re: sed nec
durationis dari potest sine actio: ergo nec sine principio existente. 7o.
res non potest apprehendi antequam existat; nec postquam desinit existere, et

desinentes: ergo actualis existentia non est requisita ex parte illorum efficientis.

Oppositam sententiam tenent Capreolus et alii apud Suarium l. tomo 3. in 3. p. disp. 31 sect. 8, et alii ex schola Thomistarum asserentes sacramenta novae legis producere physice gratiam in instanti extrinseco, in quo iam non existunt. Et denique Conimbricenses l. de generatione 4. q. 12 art. 2. et q. divinae 8. art. 2. 3. et 4. cum omnibus illis, qui tenent dari resolutionem usque ad materiam l.am, docentes dispositiones quae immediate antea extiterunt physice agere in hoc instanti generationis, in quo iam non existunt. Et hoc opinione septem probare sequitur contra septem omnes, quas nostram probabimus. Dico.

Dices l.o contra istam sententiam est aliquid non existens operari actu effective: ergo existentialis non est conditio requisita, ut causa efficiens operetur. Probatur antecedens quia dispositiones introducentes formam geniti in instanti generationis, iam non existunt in eodem instanti, sed tantum extiterunt immediate antea: et tamen in illo instanti operantur introductionem formae geniti: ergo est aliquid operans actu effective, quod non existat.

Respondeo negando antecedens. Et ad illius probationem respondeo l.o cum Suarez tomo 3. in 3.am partem disp. 8 sect. 2. et nec non, et in Metaph. disp. 14 sect. 3. numero vigesimo 6.o in nostra opinione negante resolutionem usque ad materiam l.am negando minorem, quia dispositiones in illo instanti adhuc existunt, et generant. Respondeo 2. in alia opinione probabili dicendo supponere

fluxum, 3º sclz dispositiões ex pte patientis concurrant ad introductioem formae n in illam, sed dispositiões agentis sunt q concurrunt effective ad talem introductioem; et hoc 2ª solutio habere pot et in opinione asserente resolutioem usq ad maim 1am.

Dices 2º contra 2am effus pendet realr a cia extrinseca, et cia finali; et tn multoties neutra realr existit: gº q effus realr pendeat ab efficiente, poterit dari, q efficiens realr extat. Rs negando conam et maior cao e; q effus pendet a cia efficiente realr p realem influxum ab ipsa cia realr emanantem. p tn influxus n egreditur realr a cius extrinseci et finalis, et ideo requiritur exa illius, n caeterarum.

Dices 3º contra 3am exa objectiva e condio logica cae finalis, et n exa realis: gº et exa objectiva et n realis erit condio logica cae efficientis. Pbo conam q iue exa objectiva et n realis, e condio logica cae finalis, gª cia finalis n sine ista et sine ista pot causare: sed cia efficiens potest sine ista, et sine ista causare: gº ista realis exa n e efficientis logica condio. Pbo minorem gª conceptus, quem habeo de Antechristo causatur effective ab illo n existente realr: gº cia efficiens pot sine exa reali causare. Rs negando conam et aplioem negatur minor, ad illius pbaoem nego ais conceptus n de antechristo effective ab illo et spe intelligibili causatur, et n ab antechristo.

Dices 4º contra 4am exa n e condio logica ad ciam materialem, et formalem: gº nec ad ciam efficientem. Pbo

ans idas ëet, q.a nec devinitus dari pöet unio sine extremis
existentibus: sed hoc e falsum: g.o n e 9dio logica. Probo
rom instans e unio inter pes temporis pteritas et futuras:
mutatum ëe e unio inter pes motus, antecedentes, et sequentes:
et tn instans datr in hoc temporis puncto sine partibus temporis
et mutatum ëe sine partibus motus: g.o falsum e n pöe
dari devinitus unionem sine extremis existentibus, siquidem datr
et notr, ut visitr in exptis.

R. negando ans ad pbaöem nego mi-
norem, ad illius pbaöem destingo maiorem instans e unio inter
pes temporis, et mutatum ëe inter pes motus certas nego maiorem.
incertas 9cedo maiorem. Et destingo et minorem datr instans
sine partibus certis 9cedo minorem, sine incertis nego minorem,
et eadem die de mutato ëe; cum n. utcunque sit qd assignetr 9tinu-
um et ulteriorum assignatr et tempus et motus includunt pes
quarum uniones sunt instantia et mutata ëe. Und qn dici-
mus nil de tempore habëe pter instans intelligit nil certum. Si
fc sumatr instans, e mutatum ëe, qu uniones sunt adhuc
intelligi n poterunt, qr intelligantr ut 9tentes pes incerta temporis
et motus.

Dices 3.o 9tra g.am actio generativa e
mius generantis, et tn datr qn n existit generans: g.o ly causa-
litas ut mius cae efficientis poterit dari, qn efficiens 9tat. Pbr
minor q.a aliquis antiqum fetus animetr aia sibi aiā generantis